

Draugystė ir šventieji

Pradedant mokymų ciklą apie draugystę, kviečiu jus pažvelgti į šventųjų draugystę kaip į pagalbą jų dvasiniame gyvenime.

Kai kurie viduramžių autoriai (pirmosios cisterų vienuolių kartos), taip pat šventieji rašė traktatus apie dvasinę draugystę arba draugystę Kristuje.

Skaitant šventųjų gyvenimus , pastebime , kad dažniausiai šventieji neatsiranda po vieną, būna net atvejų kai yra kilę iš tos pačios šeimos, kaip Teresėlė ir jos tėvai, Augustinas ir jo motina Monika, Šv. Benediktas ir jo sesė Skolastika ir kiti. Jie draugauja vienas su kitu augdami atsakomybėje už kitą ir už save patį. Vienoje vietoje , vienu metu būna dažniausiai ne po vieną šventąjį , bet po kelis. Kaip pavyzdžiui Don Boskas ir jo mokinys Dominykas Savio, Don Bosko dvasios tėvas Kafasas. Taipogi šventas Pranciškus Salezas, kuris draugavo ir darė didelę įtaką šv. Vincentui Pauliečiui . Jis kartu su šv. Žana Šantalietė įkūrė vienuoliją. Keletas prancūzų šventųjų palaikė tarpusavio draugystę. Jie susitikdavo pas našlę madam de Maintenon ir kalbėdavosi dvasinėmis temomis , apie Bažnyčios reformą.

Ypač ryškus dvasinės draugystės pavyzdys yra šv.Pranciškaus ir šv.Klaros draugystė. Nors biografai labai kukliai kalbėjo apie jų draugystę, nes tais laikais bendravimas su kitos lyties asmenimis nebuvo labai priimtinas, o ir pats Pranciškus nenorėdamas kelti įtarimų ir dviprasmiškumo susitikdavo su Klara retai. Tačiau Klara save laikė „Pranciškaus mažuoju augalu“. Biografai pasakoja kelis įvykius, kurie leidžia suprasti kaip jie padėjo vienas kitam atrasti šventumo kelią.

Buvo laikas, kai Pranciškus išgyveno dideles abejones savo pašaukime ir didelę kančią. Tada jis prašė Klaros patarimo. Klara padėjo jam labai paprastai – atidavė savo širdies draugystę, kurioje gyveno Viešpats.

Knygoje „ Neturtėlio išmintis“ skaitome, Klara guodžia, drąsina Pranciškų, atjaučia įžengdama širdimi į Pranciškaus kančią, kuri buvo pakankamai didelė ir dramatiška, nes bendruomenė išgyveno skilimą, krizę, pats Pranciškus gilia, ne trumpalaikę abejonę. Išvargintas, išsekęs, atmestas savo brolių, širdyje išgyvenantis skausmą, kad Dievui jis nerūpi ir visiškai nebeturintis supratimo, o kam visa tai tada, jis yra, vieno žmogaus – Klaros, priimamas toks koks yra ir toje kančioje, kuri kitiems nesuprantama. Sutikti tokį draugą ir būti šios draugystės apkabintam tai neįkainuojama paguoda, tai tolygu kai draugas atiduoda savo gyvybę už tave. Nes šis draugų susitikimas širdis į širdį, tai gyvybės dovanojimas, kurią duoda Jėzus. Ji be pavydo ir konkurencijos, be analizės ar „ išmintingų patarimų“, ji priimanti kitą jo realybėje ir tai yra draugystė, kurioje kitas atiduoda save kitam.

Šv. Pranciškaus ir Šv. Klaros draugystė Viešpatyje išsiskleidė ir palietė kitus žmones. Šv. Pranciškui su keliais broliais besisvečiuojant pas Klarą, prie stalo vykstant pokalbiui, jo ir Klaros širdys užsidegė dvasine ugnimi. Kuri atkreipė netoli vienuolyno esančių žmonių dėmesį. Šis įvykis liudija, kad draugystė Viešpatyje netelpa dviejų žmonių širdyse, tai kaip ugnies banga veržiasi į kitus. Juos nepasiglemždama, bet juos apšviesdama tiesa, kad yra kažkas daugiau ne vien tik tai ką galima matyti ir apčiuopti.

Šv. Pranciškus, savo gyvenimo pabaigoje, sukaustytas ligos ir beveik visai apakęs, apsigyveno namelyje, prie šv. Klaros vienuolyno. Turėdamas dvasinės draugystės patirtį, jis sukūrė saulės himną, savo šlovinimo giesmę Kūrėjui apie kūrinių. O Šv. Klara nepalūžo, visą savo gyvenimą, kovodama, kad su seserimis galėtų išsaugoti ir gyventi tai ką gavo iš šv. Pranciškaus: gyventi neturtą ir pasitikėjimą Dievo apvaizda.

Trumpai pažvelkime į šv. Benedikto ir jo sesės šv. Skolastikos dvasinę draugystę. Iš jų gyvenimo istorijų žinome, kad jie abu buvo vienuoliai ir susitikdavo vieną kartą į metus. Po daugelio tokių susitikimų, kai Skolastika buvo jau garbaus amžiaus, susitikusi su savo broliu šv. Benediktu, ji suprato, kad tai paskutinis jų susitikimas. Ir tą kartą, Skolastika bandė visaip šv. Benediktą įkalbėti neskubėti išvykti. Ji, savo širdyje, karštai meldė Viešpatį sulaikyti šv. Benediktą. Kilo smarki audra ir jis nebegalėjo išeiti. Likę toliau kartu, visą naktį, jie kalbėjosi Dievo reikalais. Leisdamiš Viešpačiui vienas kitą papildyti, nukreipti dar atviresnį ir gilesnį žvilgsnį į Dievą.

Iš šių kelių pavyzdžių matome, kaip dvasinė draugystė padeda augti dvasiniame gyvenime. Šių šventųjų gyvenimai liudija, kad jie – šventieji ne tampa šventaisiais be kitų pagalbos.

Aš norėjau kalbėti apie tai, nes maldos grupės yra vieta, kur auga draugystė. Svarbu auginti, branginti šias draugystes, jos yra Dievo dovana. Šventųjų pavyzdžiai patvirtina tai ir paliudija, kad draugystė padeda ir yra būtina kiekvienam iš mūsų einant šventumo kelyje.

Štai keletas patarimų, kad jūsų draugystė būtų Dieve ir dėl Dievo:

Dažnai melskitės už savo draugus. Taipogi prašykite draugų maldos už save pačius. Dėka maldos, draugystė įgyja naują vaisingumą. Kai Pier Giorgio Frassatis įkūrė „įtartinų tipų draugiją“, išipareigojime pagrindinis punktas buvo melstis vieniems už kitus. Linkiu patirti, kad malda stiprina ir ryšius.

Nebijokite įtraukti į jūsų bendravimą tikėjimo. Drašinkite vieni kitus melstis, išdrįskite dalintis asmenine patirtimi, savo atradimais, troškimais Dieve bei svajonėmis. Kai man sunku tikėti, aš gi galiu atsiremti į draugą, o kai jam sunku galiu būti šalia jo ir padėti. Kaip šv. Paulius sako: „nešiokite vieni kitų naštas“.

Tai ir yra San Damiano grupių tikslas: išgyventi draugystes Dieve, kurios, mane ir kitą, veda į šventumą, kuriose palaikome, padrašiname vieni kitus.

